

§ 10. Płatnego urlopu (§ 8) i zwolnienia od zajęć dydaktycznych i organizacyjnych (§ 9) udziela rektor na prośbę osoby zainteresowanej na podstawie opinii promotora, kierownika katedry i rady właściwego wydziału.

§ 11. Pracownik nauczający w szkole wyższej, któremu udzielony został płatny urlop (§ 8), nie może wykonywać w okresie urlopu żadnych zajęć zleconych w szkole wyższej, jak również zajęć zarobkowych poza szkołą wyższą.

§ 12. Pracownik nauczający w szkole wyższej, który korzysta z płatnego urlopu (§ 8), pobiera w czasie urlopu uposażenie zasadnicze wraz ze wszystkimi dodatkami związanymi z zajmowanym stanowiskiem. Pracownik zachowuje uprawnienia do dodatku za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, jeżeli w okresie płatnego urlopu prowadzi pracę naukową w tych samych warunkach.

§ 13. Pracownik korzystający z płatnego urlopu (§ 8) zobowiązany jest do składania na posiedzeniach naukowych katedry, w terminach wyznaczonych przez kierownika katedry, sprawozdań z przebiegu pracy naukowej, związanej z uzyskaniem stopnia naukowego.

§ 14. 1. Ogólną kontrolę nad przebiegiem pracy naukowej osób otrzymujących stypendia doktoranckie lub habilitacyjne i płatne urlopy (§ 8) sprawują rady właściwych wydziałów.

2. Rada wydziału zobowiązana jest dokonywać na podstawie sprawozdań kierowników katedr lub wyznaczonych samodzielnych pracowników nauki okresowej oceny wyników pracy naukowej osób korzystających ze stypendiów i płatnych urlopów na danym wydziale.

3. Senat szkoły wyższej raz do roku dokonuje na podstawie sprawozdań dziekanów lub wyznaczonych samodzielnych pracowników nauki ogólnej oceny wyników pracy naukowej osób korzystających w danej szkole wyższej ze stypendiów i płatnych urlopów.

§ 15. 1. W razie zaniedbywania pracy związanej z uzyskaniem stopnia naukowego lub podjęcia niezgodnych z przepisami rozporządzenia zajęć zarobkowych — stypendium doktoranckie lub habilitacyjne może być cofnięte przez ministra na wniosek rektora powzięty na podstawie opinii rady wydziału.

2. Płatny urlop (§ 8) bądź zwolnienie od zajęć dydaktycznych i organizacyjnych (§ 9) może być cofnięte z przyczyn wymienionych w ust. 1 przez rektora na wniosek rady wydziału.

3. Wstrzymanie wypłaty stypendium doktoranckiego lub habilitacyjnego osobom, które nie pracują zawodowo, może nastąpić po upływie miesiąca od wydania decyzji o cofnięciu stypendium.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego: *H. Golański*

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

Minister Oświaty: *W. Tułodziecki*

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki: *Wł. Reczek*

161

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 maja 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym.

Na podstawie art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 6 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1951 r. Nr 5, poz. 43 i Nr 60, poz. 415, z 1952 r. Nr 42, poz. 292, z 1954 r. Nr 13, poz. 49 i Nr 36, poz. 156, z 1955 r. Nr 2, poz. 15 oraz z 1956 r. Nr 50, poz. 220) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 5 dodaje się wyrazy „opłaty od środków transportowych, opłaty uzdrowiskowej od osób wykonujących świadczenia rzeczy lub usług w uzdrowiskach, obowiązanych do opłacania podatku obrotowego w myśl

przepisów dla gospodarki nie uspołecznionej i opłaty administracyjnej za czynności nie objęte opłatą skarbową”;

2) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Biura gromadzkich rad narodowych są właściwe rzeczowo w postępowaniu wymiarowym w sprawach podatku od posiadania psów, opłaty od rowerów, opłaty targowej, opłaty uzdrowiskowej od osób przebywających w uzdrowiskach dla celów wypoczynkowo-kuracyjnych oraz opłaty administracyjnej za czynności nie objęte opłatą skarbową”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *J. Kole*

162

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WĘWNETRZNEGO

z dnia 28 maja 1960 r.

w sprawie określenia organów właściwych do wydawania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych oraz warunków i trybu ich wydawania.

Na podstawie art. 5 § 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych zawierających więcej niż 4,5% alkoholu wydają właściwe do

spraw handlu organy prezydentów powiatowych (miast stowiących powiaty miejskie) oraz dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw.

2. Organy administracji, o których mowa w ust. 1, wydają zezwolenia w ramach planu sieci i lokalizacji punktów.

sprzedaży napojów alkoholowych. W miastach wyłączonych z województw plany sieci i lokalizacji punktów sprzedaży napojów alkoholowych zatwierdzają organy do spraw handlu przyzwoć rad narodowych tych miast.

3. Projekty planów sieci punktów sprzedaży napojów alkoholowych powinny być przedstawione do zaopiniowania właściwym komisjom do walki z alkoholizmem.

4. Właściwość miejscową organów administracji (ust. 1) określa miejsce położenia punktu sprzedaży napojów alkoholowych.

5. Właściwość do udzielania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych w wagonach restauracyjnych oraz na morskich statkach handlowych i na statkach pasażerskich w żegludze przybrzeżnej i śródlądowej określa się według siedziby przedsiębiorstwa (oddziału) zarządzającego wyżej wymienionymi jednostkami.

§ 2. Działalność punktów sprzedaży napojów alkoholowych może obejmować sprzedaż do spożycia napojów alkoholowych poza miejscem sprzedaży albo w miejscu sprzedaży.

§ 3. 1. W zależności od rodzaju działalności punktu sprzedaży napojów alkoholowych zezwolenia mogą być wydawane na:

- 1) sprzedaż napojów alkoholowych zawierających więcej niż 4,5% alkoholu — do spożycia poza miejscem sprzedaży,
- 2) sprzedaż napojów alkoholowych zawierających więcej niż 4,5% do 18% alkoholu — do spożycia poza miejscem sprzedaży,
- 3) sprzedaż napojów alkoholowych zawierających więcej niż 4,5% alkoholu — do spożycia w miejscu sprzedaży,
- 4) sprzedaż napojów alkoholowych zawierających więcej niż 4,5% do 18% alkoholu — do spożycia w miejscu sprzedaży,
- 5) jednorazową sprzedaż napojów alkoholowych — do spożycia w miejscu sprzedaży.

2. Zezwolenia dla poszczególnych punktów sprzedaży (ust. 1) mogą być wydawane z równoczesnym ograniczeniem sprzedaży do określonych rodzajów napojów alkoholowych.

3. Właściwe do spraw handlu organy przyzwoć rad narodowych prowadzą odpowiednie rejestry wydanych zezwoleń według rodzajów działalności punktów sprzedaży napojów alkoholowych (ust. 1).

4. Wzory zezwoleń i rejestrów ustala odrębne zarządzenie.

§ 4. 1. Dla każdego punktu sprzedaży napojów alkoholowych wydaje się tylko jedno zezwolenie i tylko na jeden z rodzajów sprzedaży wymienionych w § 3 ust. 1.

2. Zezwolenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie właściwego do spraw handlu organu administracji, który wydał zezwolenie,
- 2) datę i numer zezwolenia,
- 3) podstawę prawną,
- 4) nazwę i siedzibę jednostki prowadzącej punkt sprzedaży,
- 5) rodzaj punktu sprzedaży,
- 6) przedmiot i rodzaj sprzedaży,
- 7) adres (siedzibę) punktu sprzedaży,
- 8) okres ważności zezwolenia,
- 9) podpis kierownika organu wydającego zezwolenie,
- 10) odcisk okrągłej pieczęci.

3. Wszelkie zmiany dotyczące danych, o których mowa w ust. 2, podlegają uwidocznieniu w zezwoleniu w formie odpowiedniej adnotacji. Adnotacji dokonuje organ właściwy do wydania zezwolenia.

§ 5. 1. Zezwolenia, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, mogą być wydawane jednostkom gospodarki uspołecznionej prowadzącym:

- 1) branżowe sklepy z napojami alkoholowymi,
- 2) sklepy ogólnospożywcze mające wyodrębnione działy napojów alkoholowych,

3) sklepy ze sprzedażą artykułów spożywczych na terenach wiejskich.

2. Liczba punktów sprzedaży, o których mowa w ust. 1, nie powinna przekraczać:

- 1) w miastach i osiedlach do 5 tysięcy mieszkańców — 1 punktu sprzedaży,
- 2) w miastach powyżej 5 tysięcy mieszkańców — 1 punktu sprzedaży na 4—5 tysięcy mieszkańców,
- 3) w gromadach — 1 punktu sprzedaży na gromadę.

3. W miastach, w których liczba mieszkańców jest wyższa od 5 tysięcy osób, a nie przekracza 8 tysięcy osób, właściwy do spraw handlu organ przyzwoć wojewódzkiej rady narodowej może wyrazić zgodę na uruchomienie drugiego punktu sprzedaży napojów alkoholowych (ust. 1).

4. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych liczbą ludności lub zasięgiem terytorialnym gromady właściwy do spraw handlu organ przyzwoć rady narodowej może udzielić zezwolenia na dodatkowy punkt sprzedaży napojów alkoholowych (ust. 1) na terenie gromady za zgodą właściwego do spraw handlu organu przyzwoć wojewódzkiej rady narodowej.

§ 6. 1. Zezwolenia, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, mogą być wydawane:

- 1) jednostkom gospodarki uspołecznionej prowadzącym sklepy branży ogólnospożywczej, winno-cukierniczej, warzywniczo-owocarskiej oraz sklepy spółdzielczości zaopatrzenia i zbytu ze sprzedażą artykułów spożywczych;
- 2) jednostkom gospodarki nie uspołecznionej, uprawnionym do prowadzenia przedsiębiorstw handlu detalicznego (sklepów) branży ogólnospożywczej, spożywczo-przemysłowej (mieszanej), cukierniczo-owocarskiej i piekarsko-cukierniczej.

2. Jeżeli z analizy sieci i lokalizacji punktów sprzedaży, o których mowa w ust. 1, wynika, że istnieje nadmierna liczba tych punktów, liczbę zezwoleń należy ograniczać w branżach ogólnospożywczej, warzywniczo-owocarskiej i piekarsko-cukierniczej.

3. Przy ocenie, czy istnieje nadmierna liczba punktów sprzedaży napojów alkoholowych zawierających więcej niż 4,5% do 18% alkoholu (§ 3 ust. 1 pkt 2), należy brać pod uwagę w szczególności wyniki analizy lokalnych warunków spożycia i sprzedaży tych napojów.

§ 7. Zezwolenia, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3, mogą być wydawane jednostkom gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej prowadzącym następujące rodzaje zakładów gastronomicznych:

- 1) restauracja (gospoda, wagon restauracyjny),
- 2) bar (z wyjątkiem barów mlecznych, barów kawowych, barów owocowych oraz takich barów samoobsługowych, których działalność obejmuje masowe wydawanie posiłków).

§ 8. 1. Zezwolenia, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 4, mogą być wydawane jednostkom gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej prowadzącym następujące rodzaje zakładów gastronomicznych:

- 1) bar samoobsługowy,
- 2) kawiarnia, cukiernia, bar kawowy,
- 3) winiarnia,
- 4) piwiarnia,
- 5) bufet.

2. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1, mogą dodatkowo uprawniać kawiarnie (cukiernie) do sprzedaży likierów.

3. W miejscowościach, w których nie ma zakładów gastronomicznych prowadzących sprzedaż napojów alkoholowych do spożycia w miejscu sprzedaży, zezwolenia, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielane również jadłodajniom.

§ 9. 1. Zezwolenia na jednorazową sprzedaż napojów alkoholowych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 5, mogą być

wydawane dla bufetów urządzanych na czas zabaw i uroczystości w miejscach, w których — stosownie do przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) — podawanie i spożywanie napojów alkoholowych nie jest zabronione. Zezwolenia te mogą być wydawane zakładom gastronomicznym, które będą prowadzić bufet, lub instytucjom, które organizują zabawę lub uroczystość.

2. Zezwolenia, o których mowa w ust. 1, mogą być wydawane na sprzedaż napojów bez określenia górnej granicy zawartości alkoholu lub z ograniczeniem do 18% alkoholu.

§ 10. Zwiększenie liczby punktów sprzedaży napojów alkoholowych, o których mowa w §§ 5 i 7, ponad stan istniejący w dniu wejścia w życie rozporządzenia wymaga zgody właściwego do spraw handlu organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 11. Przy wydawaniu zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych należy:

- 1) dla miejscowości uzdrowiskowych oraz miejscowości, w których znajdują się szpitale dla nerwowo i psychicznie chorych — uzgadniać liczbę i lokalizację punktów sprzedaży napojów alkoholowych z właściwymi wojewódzkimi organami służby zdrowia,
- 2) dla morskich statków handlowych i statków pasażerskich w żegludze przybrzeżnej i śródlądowej — stosować zasady ustalone rozporządzeniem Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej,
- 3) dla kasyn, bufetów, kawiarni i sklepów znajdujących się na terenie obiektów wojskowych — uzależniać wydanie zezwolenia od uprzedniego zezwolenia właściwych organów wojskowych wskazanych w zarządzeniach Ministrów Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

§ 12. 1. Jednostkom gospodarki uspołecznionej zezwolenia wydaje się na czas nieograniczony lub na czas oznaczony.

2. Jednostkom gospodarki nie uspołecznionej zezwolenia wydaje się na czas oznaczony, ustalony w zezwoleniu uprawniającym do działalności stosownie do § 12 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1958 r. w sprawie zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i na zawodowe wykonywanie czynności handlowych oraz na prowadzenie przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. Nr 49, poz. 241).

3. Termin ważności zezwolenia wydawanego na czas oznaczony należy ustalać do końca roku kalendarzowego. Nie dotyczy to zezwoleń wydawanych na okres krótszy niż jeden rok (sezon).

§ 13. 1. Zezwolenie wygasa w przypadku:

- 1) likwidacji punktu sprzedaży,
- 2) upływu okresu ważności zezwolenia,
- 3) zmiany rodzaju działalności punktu sprzedaży,
- 4) cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłu gastronomicznego na podstawie art. 5 i 6 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o zezwoleniach na wykonywanie przemysłu, rzemiosła, handlu i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. Nr 45, poz. 224).

2. W razie podjęcia uchwały przez radę narodową w sprawie zakazu sprzedaży napojów alkoholowych zgodnie z art. 7 § 2 lub § 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwal-

czaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) ważność zezwolenia ulega zawieszeniu na okres ustalony w uchwale rady narodowej. Zezwolenie na czas oznaczony wygasa z upływem terminu ważności (ust. 1 pkt 2) bez względu na wprowadzenie zakazu sprzedaży.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 zezwolenia powinny być niezwłocznie zwrócone organowi administracji, który je wydał.

§ 14. 1. Zezwolenie powinno być cofnięte w razie powstania okoliczności, które w myśl przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu uzasadniałyby odmowę udzielenia zezwolenia.

2. Zezwolenie może być cofnięte w razie:

- 1) zmiany siedziby punktu sprzedaży,
- 2) wykonywania czynności sprzedaży lub nadzoru w punktach sprzedaży napojów alkoholowych przez osoby prawnomocnie skazane na podstawie art. 25 § 1 lub § 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu.

3. Za zgodą właściwego do spraw handlu organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (miasta wyłączonego z województwa) w uzasadnionych przypadkach zezwolenie może być cofnięte ze względu na ważny interes społeczny, a w szczególności, jeżeli tego wymaga konieczność ograniczenia nadmiernej ilości punktów sprzedaży napojów alkoholowych.

4. Przy cofnięciu zezwolenia właściwy do spraw handlu organ prezydium rady narodowej wyznacza jednocześnie jednomiesięczny termin do zaprzestania sprzedaży napojów alkoholowych, licząc od daty uprawnomocnienia się decyzji o cofnięciu zezwolenia.

5. Przepis § 13 ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 15. Zezwolenie powinno być wywieszone w punkcie sprzedaży napojów alkoholowych na widocznym miejscu i zabezpieczone przed zniszczeniem.

§ 16. 1. Jednostki prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy o zwalczaniu alkoholizmu sprzedaż napojów alkoholowych, na którą wymagane jest zezwolenie, lub zamierzające prowadzić taką działalność — mogą wystąpić w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia z wnioskami do właściwych do spraw handlu organów prezydiów rad narodowych o wydanie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych dla każdego z punktów sprzedaży.

2. Z upływem terminu przewidzianego do złożenia wniosków jednostki, o których mowa w ust. 1, zaprzestaną prowadzenia sprzedaży napojów alkoholowych w punktach sprzedaży, na które wnioski nie zostały zgłoszone.

3. Wymiana zezwoleń na odpowiadające warunkom niniejszego rozporządzenia oraz wydanie zezwoleń na punkty sprzedaży, które dotychczas nie miały obowiązku posiadania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, powinny być przeprowadzone w okresie 4 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 17. Traci moc rozporządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 czerwca 1956 r. w sprawie określenia organów właściwych do wydawania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych oraz warunków i trybu ich wydawania (Dz. U. Nr 18, poz. 96).

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”. Warszawa, ul. Tamka 3.